

[Brorsen.]

ganske naturligt — andre Ordførere har for Resten ogsaa haft et Afsnit herom —, og det vil sikkert i det hele taget findes naturligt, at dette Emne netop fremdrages i Aar paa Grund af de store Begivenheder, der har fundet Sted siden i Fjor, og alt hvad der i det hele taget er foregaaet i vor Nærhed. Navnlig den Uro, det har medført ind over vore Grænser, har gjort det naturligt at drage Spørgsmaalet frem ved denne Lejlighed.

Man kan da konstatere, at der er Enighed mellem samtlige Partier om den Politik, vi skal føre over for de Folkeelementer inden for vore Grænser, der bekender sig til en anden Nationalitet. I den Henseende vil vi ikke fravige den Linie, vi har været inde paa efter Genforeningen med Sønderjylland i 1920, og som jeg allerede sagde i min første Tale, har vi Lov til at hævde, at vi i Virkeligheden paa dette Omraade har været førende, har vist Vej for andre Nationer.

Jeg er uhyre tilfreds med, at den højtærede Statsminister har givet mig Tilslutning med Hensyn til det Krav, vi absolut maa stille om fuld Loyalitet fra disse Folkeelementers Side. Skulde der i den kommende Tid, hvad jeg ikke haaber, opstaa Tilfælde, hvor man ikke vil holde sig dette efterretteligt, kan man efter min Mening ikke lade det glide ud i lutter Undersøgelser, men der maa vises en vis Fasthed for at opretholde god Orden.

Vi kan i allerhøjeste Grad anerkende Erklæringen om, at den tyske Regering ikke staar bag ved Planerne om en Grænseflytning — det var jo de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Schmidt —, men jeg henviser til en Udtalelse for nogen Tid siden i et svensk Blad angaaende hele dette Problem, der gik ud paa, at man naturligvis var villig til at anerkende den tyske Regerings Stilling, men samtidig forundrede det svenske Blad sig noget over, at Regeringen dernede tolererede de forskellige Udtalelser, der er fremkommet fra mere eller mindre uansvarlige Kredse, særlig i Slesvig-Holsten. Der er ingen Tvivl om, det kan ikke tit nok betones, at vi ønsker det bedst mulige Forhold til vor store Nabo mod Syd, og det naturligvis, uanset om der er den ene eller den anden Regeringsform dernede.

Jeg for mit Vedkommende er ogsaa glad ved, at mine Udtalelser om Udstykningen i Sønderjylland har faaet Tilslutning fra forskellig Side. Jeg er af den Anskuelse, at vi er inde i en Periode, i hvilken man ikke skal forcere Udstykningen — hele dette Problem

kommer vi jo for øvrigt til at tale om ved anden Lejlighed —, men jeg er, som sagt, af den Opfattelse, at vi i en Tid som den nuværende skal vogte os for en altfor stærk Udstykning, da Skavanken er, at vi producerer alt for meget, saa at vi ikke kan faa Afsætning for, hvad vi producerer. Mine Udtalelser skal ikke forstaas saaledes, at Udstykningen skal standses, men jeg mener altsaa ikke, man skal forcere den i den kommende Tid.

Naar der i den kommende Tid bliver Tale om Udstykning, mener jeg, at man i særlig Grad skal have Opmærksomheden henvendt paa de sønderjyske Landsdele, dels fordi Jordan dernede er billigere, og dels fordi der er mange tyndtbefolkede Egne, hvorfor det netop vil være af stor Betydning, at der dér kan finde en Udstykning Sted. Jeg har bl. a. udtalt mig for, at vi helst skulde se at faa dygtige unge Mænd oppe fra det, vi kalder det gamle Land, derned, naar der bliver Tale om Udstykning. Dette har givet Anledning til, at det ærede Medlem Hr. Schmidt har ment at maatte fremkomme med en Protest, for saa vidt der var Tale om i større Udstrækning at sende dygtige unge Mænd heroppe fra ned til den sønderjyske Jord.

Mine Udtalelser skal forstaas saaledes, at Ungdommen i Sønderjylland først og fremmest skal komme i Betragtning; men det har ved flere Lejligheder vist sig, at det kan have sin Vanskelighed at fremskaffe kvalificerede Ansøgere, og derfor mener jeg, det kunde have sin Betydning for begge Parter, om vi kunde faa iværksat en Vekselvirkning, saaledes at nogle af de dygtigste af de unge Landmænd heroppe fra blev sendt ned til Sønderjylland, og hertil har jeg ogsaa faaet Tilslutning bl. a. fra Formanden for Statens Jordlovsudvalg.

Man har lagt Mærke til, at den højtærede Statsminister har proklameret et nøjere og et mere intimt Samarbejde i den kommende Tid mellem de nordiske Lande. Vi kan kun ønske Statsministeren til Lykke i Anledning af de Bestræbelser, han her ønsker at udfolde, men jeg synes — og det vil jeg gerne udtale her —, at Ouverturen til den Aktion, som Statsministeren vil ind paa, har været mindre heldig. Selv om man ikke er Tilhænger af det saakaldte hemmelige Diplomati, tror jeg dog, at det i et Tilfælde som dette vilde have haft sin store Betydning, om Statsministeren underhaanden havde undersøgt, hvorledes man saa paa dette Spørgsmaal i de to andre nordiske Lande, til hvem Statsministeren ønsker at henvende sig. Saa havde vi i